

laste-issa; miino ümber õitsesid nooruse lustis kümme tuggewad poega ja nelliteistkümme priisted tüttarlast, kes ühheskoos rõemfäst ellasiid. Miino kallis naisoke, kassa suggu effimene loom, kasvatas lapsokesi Jumala kartuses ja waggaduses üles, egga koormand meid ialgi pätoiduse murre, sest meil olli rahholiseses ello-paigas iggapäwane leiwapallose rohkest õnnistatud. Ühhe rikka mõisnikko kõrge müridega ümberpiiratud kindel õu olli meie koddõ, ja kuus suurt koera meile wahhiks. Seal ellasiime kartmata; koerad armastasiid miino lapsi ja kaitsesid neid kui silma terra, et mingi suggust wigga ei piddand sündima. Agga Reinowadderi kurri südda läks meie õane ülle kadedaks; ta luusis sallamahti mittokord õue ümber ja piddas nõu, kudda meid kimbutada. Õmetegi ei sanud ta ial meist jäggo; koerad ollid wahwsad ja pelletasiid lohhe tedda metsa taggast. Üksokord libhutasid koerad tedda tük maad tagga, wõtsid rõõwli kassile ja lõhkusid ta kassoka mehhe kombel purruks, et ta tükkil aeal ei ussaltand taggast tulla. Agga kuulge, armoline issand! mis pettuse läbbi üllekohtune loom wiimaks meist wõitu sai. — Mõne nädala pärrast tulli üks wagga jumalafõna: kuulutaja mees meile wõersi, pikka musta kue sisse mässitud, et niina ots agga pissut wälja paistis; wõeras näitis mulle kirja, mis teie kuninglikko pitseriga kinni olli pandud. Kirjas seisis: kudda teie kõige riigi loomadele rahho lastite kuulutada, ja Reinowadder, kes isse kirjalandja olli,

rätis mulle piklemalt, et teia endisid pattu kahhetse des nüüd jumalafõna: kuulutajaks assunud ja kindlast tõutanud, maad mõda ümber kaia ja ilmlikko lastele taewa: teed juhhatada. Ei piddand nüüd kellegil teia polest kartust ollema, sest ta olli tõutanud, ei ial enam libhatükki oma suhho wõtta. Tunnistuse tähheks näitas mulle mõned weiked ramatokesed, mis wallisetud rahwas issekeskis luggewad. „Issand Õnnisteggija olgo siinoga!“ üidis ta minnes. „Mul ei olle mahi kauemine aega wiita, sest mul on täna weel paljo pühha tallitamiisi ja palweteggemiisi.“ Minnes wõttis Paulo: ramato taskust ja akkas sure eäleaga luggema ning laulma, agga ta südda mõtles kurja ja ahwardas meile ukkatust. Ma ruttasin naise ja laste jure taggast, kuulutasin rõemuga, mis praego olin kuulnud ja näinud. Et meil middagi kartust enam ei olnud, läksime kõige perrega õuest wälja. Kui parrajalt päwa paistel wäljal sibilsiime ja kuiwa mulla sees pühherdasime, ehmatas Reinowadderi kurjus meid äkkiselt. Teia olli põesa tahha peito läinud, kargas kui tuul wälja, wõttis mo kõige armsama lapse suhho, läks mõne sammõ eddast ja sõi lapsokese meie silma ees ärra. Nüüd kus ta maggusad rooga torra maitse nud, ei jätnud ta meid kuiskil enam rahhule, ja ei jõudnud küttid egga koerad meid teia kawwaluse eest kaitse da. Päwal ning õsel romas ta sallamahti meie jure ja rõwis aega mõda üks teise järrel kõit mo wäetikesed, sunni ta eile mo wiimse tüttar-